

PARAULES DE VIDA

Jornada de la vida consagrada

Com cada any, el dia dos de febrer, festa de la presentació del Senyor en el Temple, celebrem la *Jornada de la vida consagrada*, en la qual recordem a tants batejats i batejades que per seguir més radicalment a Jesucrist, li han lliurat totalment la seua persona vivint com Ell en pobresa, castedat i obediència. Aquesta generositat és per ella mateixa un testimoniatge que fa present en el nostre món l'esperança del Regne de Déu que ha d'encoratjar el compromís de tots els cristians. El lema de la jornada d'enguany és *La vida consagrada, amb Maria, esperança d'un món sofrent*. Sobre ell vull compartir amb vosaltres unes breus reflexions.

El primer que hem de valorar en les persones que s'han consagrat a Déu no és el que fan, sinó el que són. De fet, el tema d'aquesta jornada ens convida a considerar la vida consagrada en la seua unió amb la Mare de Déu. En Ella no destaca l'espectacularitat ni l'èxit humà que hagués pogut tindre en la societat del seu temps pel que va fer, sinó la profunditat de la seua vivència de fe, la grandesa del seu silenci i de la seua obediència a la voluntat de Déu, la confiança amb la qual es va lliurar al seu Senyor, l'alegria pel que Ell a través de la seua pobra persona volia fer en tots els pobles, i la fidelitat amb la qual va viure en tot moment el seu sí a Déu. Tot açò fa d'Ella un testimoniatge per als cristians de tots els temps. Aquesta profunditat i senzillesa no des-

diu la grandesa de la seua missió, sinó que la fa més visible, perquè respon a la llei de l'obrar de Déu, que fa les coses més grans de la manera més humil.

En la mesura en què els consagrats romanguin fidels al seu estat de vida i, units a la Mare del

Senyor, el visquin amb goig, el seu testimoniatge es converteix també en un signe d'esperança per al nostre món, en el qual tantes persones passen per la prova del dolor. Si coneguérem la realitat de l'Església universal ens sorprendria el fet que aquesta està present en totes les pobreses i sofriments, anunciant l'Evangelí i curant el dolor de tants éssers humans. Com Maria, que en oferir-nos al seu Fill va sembrar l'esperança, es tracta d'una presència que cerca en tot moment sembrar esperança en el cor de les persones que humanament sense ella no tindrien cap motiu per afrontar el futur. No podem ignorar que aquesta proximitat de l'Església majoritàriament és possible gràcies a la generositat i al lliurament dels qui s'han consagrat al Senyor.

La vida consagrada, en la diversitat dels seus carismes, és un tresor que enriqueix l'Església. Des del coneixement concret que tenim de tantes persones consagrades que han donat i continuen donant testimoniages de generositat al Senyor i de lliurament als altres en el servei als pobres, en l'educació dels xiquets i joves, en la cura dels ancians, en les missions, etc... tenim la seguretat que la vida de la nostra Església seria molt més pobra sense elles. Per això, que en aquesta jornada sapiguem agrair a Déu el seu testimoniatge.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La transformació de la ciència en tecnociència

La invitació, i l'exigència, que al meu entendre llançava el Concili de diàleg amb les ciències, en un món plural, va promoure la bioètica. (...) Vull fer algunes consideracions sobre la ciència que crec d'interès per a comprendre la necessitat de la bioètica en el bagatge de les nostres societats.

La ciència, ja al segle XX, es va tornar bàsicament tecnociència. No podem dialogar ja amb un «bios» neutre, sinó modificat per l'acció humana, amb el que comporta de responsabilitat ètica. «El que puc fer» va sempre acompanyat de la responsabilitat de «el que he de fer».

La distinció entre ciència i tècnica és qüestionada per la interconnexió entre les ciències naturals i la tecnologia, que es manifesta tant en una tecnifica-

ció de la ciència com en una científicació de la tècnica.

La nova ciència és sobretot ciència tecnològica. La ciència teòrica es podria presentar com a innocent, mentre que la tecnociència és essencialment bel·ligerant, perquè sempre serà modificadora de la realitat. La tècnica constitueix una mediació essencial per relacionar-se científicament amb la realitat.

Com bé va descriure el filòsof Jacques Ellul, el sistema tècnic, la tecnociència, és autònoma, és a dir, és ella mateixa la que tendeix a regular-se i a imposar les seves exigències. La tecnociència ja no està sempre en mans de la persona, sinó que vivim immersos en el seu si, sense tenir moltes vegades consciència d'això, i per això mateix podem acabar esclavitzats per ella.

La tecnociència, en tots els seus camps d'aplicació, amb el poder que ens atorga ens remet constantment a la nostra responsabilitat ètica.

Diu el Concili: «La humanitat ha realitzat grans avenços en les ciències positives, en el camp de la tècnica i en l'esfera de les arts liberals. Però en la nostra època ha obtingut èxits extraordinaris en la investigació i en el domini del món material. Sempre, però, ha buscat i ha trobat una veritat més profunda (...).»

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017.

PALABRAS DE VIDA

Jornada de la vida consagrada

Como cada año, el día dos de febrero, fiesta de la presentación del Señor en el Templo, celebramos la *Jornada de la vida consagrada*, en la que recordamos a tantos bautizados y bautizadas que por seguir más radicalmente a Jesucristo, le han entregado totalmente su persona viviendo como Él en pobreza, castidad y obediencia. Esta generosidad es por sí misma un testimonio que hace presente en nuestro mundo la esperanza del Reino de Dios que debe alentar el compromiso de todos los cristianos. El lema de la jornada de este año es *La vida consagrada, con María, esperanza de un mundo sufriente*. Sobre él quiero compartir con vosotros unas breves reflexiones.

Lo primero que debemos valorar en las personas que se han consagrado a Dios no es lo que hacen, sino lo que son. De hecho, el tema de esta jornada nos invita a considerar la vida consagrada en su unión con la Virgen María. En Ella no destaca la espectacularidad ni el éxito humano que hubiera podido tener en la sociedad de su tiempo por lo que hizo, sino la profundidad de su vivencia de fe, la grandeza de su silencio y de su obediencia a la voluntad de Dios, la confianza con la que se entregó a su Señor, la alegría por lo que Él a través de su pobre persona quería hacer en todos los pueblos, y la fidelidad con la que vivió en todo momento su *sí* a Dios. Esa vida hace de Ella un testimonio para los cristianos de todos los tiempos. Esta profundidad y sencillez no desdice la grandeza de su misión, sino que la hace más visible, porque responde a la ley del obrar de Dios, que hace las cosas más grandes de la manera más humilde.

En la medida en que los consagrados permanezcan fieles a su estado de vida y, unidos a la Madre del Señor, lo vivan con gozo, su testimonio se convierte también en un signo de esperanza para nuestro mundo, en el que tantas personas pasan por la prueba del dolor. Si conociéramos la realidad de la Iglesia universal nos sorprendería el hecho de que esta está presente en todas las pobrezas y sufrimientos, anunciando el Evangelio y curando las dolencias de tantos seres humanos. Como María, que al ofrecernos a su Hijo sembró la esperanza, se trata de una presencia que busca en todo momento sembrar esperanza en el corazón de las personas que humanamente sin ella no tendrían ningún motivo para afrontar el futuro. No podemos ignorar que esta cercanía de la Iglesia mayoritariamente es posible gracias a la generosidad y a la entrega de quienes se han consagrado al Señor.

La vida consagrada, en la diversidad de sus carismas, es un tesoro que enriquece la Iglesia. Desde el conocimiento concreto que tenemos de tantas personas consagradas que han dado y continúan dando testimonios de generosidad al Señor y de entrega a los demás en el servicio a los pobres, en la educación de los niños y jóvenes, en el cuidado de los ancianos, en las misiones, etc... tenemos la Seguridad de que la vida de nuestra Iglesia sería mucho más pobre sin ellas. Por ello, que en esta jornada sepamos agradecer a Dios su testimonio.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Vetlla de la Immaculada 2019

Dissabte 7 de desembre vam celebrar, a l'Església de la Mare de Déu del Portal de Batea, la Vetlla de la Immaculada organitzada per les parròquies de l'Arxiprestat de la Terra Alta.

Presidida per Mn. Julià Escudé, rector de la parròquia de Batea, va ser concelebrada pels altres mossens de l'arxiprestat i hi van participar feligresos de les altres parròquies.

Vam tenir exposició del Santíssim durant tota l'estona i vam fer adoració. Va ser molt especial poder celebrar la Vetlla de la Immaculada Concepció amb l'adoració al seu Fill Jesús present en el Santíssim Sagrament. Es van alternar cants, silencis, lectures i reflexions que ens ajudaven a meditar i entrar en el misteri que celebràvem.

Vam acabar pregant tots junts el Déu Vós Salve Maria, recitant la Consagració a Maria i rebent la benedicció del Santíssim. Va ser molt bonic que feligresos de diferents parròquies de la Terra Alta ens trobéssim per pregar junts i participar d'aquesta celebració, i viure així aquesta Vetlla de la Immaculada amb més profunditat.

Lluís Baixeras

Visita de l'Associació Persona i Democràcia al Sr. Bisbe de Tortosa

El passat dissabte, l'associació cívica d'inspiració cristiana *Persona i Democràcia* va ser rebuda pel bisbe de Tortosa, Excm. i Rvdm. D. Enrique Benavent.

En el marc de la trobada, els responsables de l'associació presidida per la Sra. Carme Borbonès van poder conèixer, de la mà del Sr. Bisbe, la realitat social del Bisbat de Tortosa.

Després van visitar la Catedral i el seu museu, i tot seguit ens van traslladar a la Parròquia dels Dolors on Mn. David Arasa, professor de la URV i de l'Institut de Gandesa, va pronunciar una ponència

sobre la crisi de valors en la societat actual. La jornada va acabar amb un dinar de germanor.

Sr. Roger Mestre i Fàbregas

Celebración de la eucaristía el Día europeo de los «sin techo»

El 23 de noviembre se celebra el Día europeo de los «sin techo» con el objetivo de visibilizar las condiciones de extrema pobreza y exclusión social en la que viven las personas sin

hogar. Cáritas está trabajando para que el lema «Nadie sin hogar» llegue a ser una realidad. En Tortosa se tuvo que aplazar al 19 de diciembre. Se celebró con una Eucaristía en el Templo de la Reparación.

Las plegarias fueron las propias del Día de los «sin techo». La colecta se destinó para esta finalidad. Después de la bendición final, las Hijas de la Caridad repartieron a los presentes unas bolsitas con dulces y un punto de libro con las inscripción: «Fundació Casa d'Acollida. Ningú sense llar. Digueu prou. Ningú sense llar és possible.»

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- ▶ **Dilluns 3**, Tortosa, parròquia Sant Blai, a les 19 h, Missa.
- ▶ **Dies 4 i 5**, Tarragona, reunió de delegats de Misions.

- ▶ **Dies 5 i 6**, Vic, Conferència Episcopal Tarracense.
- ▶ **Diumenge 9**, Tortosa, Col·legi Sagrada Família, a les 12.30 h, festa patronal.

Mercat nadalenc a l'Hospitalet de l'Infant

Durant aquests dies és molt típic trobar-nos als nostres pobles mercats de Nadal.

El poble de l'Hospitalet de l'Infant no és l'excepció i els dies 14 i 15 de desembre es va fer a la zona coneguda

com la Plaça Catalunya. Tot i que només anava destinat al comerç local, la Parròquia de Sant Pere va poder posar-hi un estant, com una manera de ratificar la seva presència i, de pas, donar un impuls a programes de Càritas que s'estan duent a terme des de principis de curs. La Família és la Clau. I és que bona part de les coses que es venien, sobretot decoració nadalenca, van ser realitzades per voluntàries i usuàries de Càritas, que van estar un mes treballant per poder oferir productes realment bonics i entranyables.

La parròquia va posar-hi també pessebres fets a Terra Santa i altres cedits per la Delegació de Missions, balconeres del Nen Jesús i Bíblies. Gràcies a Déu, el vent va respectar prou les parades i es va poder fer una bona recollida, tot i que el més important és la dedicació de voluntaris, tant de la parròquia com de Càritas.

Mn. Jordi Salvadó

25 ANYS CPT

«Una oportunitat de creixement personal»

FRANCESC XAVIER RIUS

Francesc Xavier Rius és un laic que fou membre de les ponències del Concili, representant la diòcesi de Tarragona. Per ell, viure el Concili fou una oportunitat més de creixement personal i col·lectiu.

Quina va ser la seva tasca durant la celebració del Concili Provincial Tarraconense?

La meua tasca va ser gairebé més intensa durant la fase de preparació que en la fase de sessions del Concili. Vaig tenir la sort de poder treballar en la proposta del capítol tercer «La sol·licitud pels més pobres i marginats» amb Mn. Antoni Maria Oriol i Taret i Pilar Malla. Ens vam reunir nombroses vegades per tal d'anar extraient i sintetitzant les respostes dels qüestionaris. Estava en mig de dos «monstres» del tema, un des del punt de vista de la doctrina social de l'Església i altra des de l'experiència i saviesa que li donava la direcció de Càritas diocesana de Barcelona.

Com el va viure? Què en destacaria?

Recordo que el vaig viure com una oportunitat més de creixement personal i col·lectiu. En aquell moment em semblava que la meua experiència a la Càritas Diocesana de Tarragona era bastant curta però que hi tenia de contribuir amb tot el que podia aportar-hi. Ara potser valoro la meua motivació i la força que donava la joventut.

Quins fruits creu que ha donat en l'Església que peregrina a Catalunya?

Segur que molts, però, no han pogut evitar la crisi tan forta que estem patint actualment a la nostra Església. No ho vam saber preveure i no vam poder prendre les decisions oportunes per contrarestar-la.

Capítol Catedral de Tortosa

Els darrers anys, essent la majoria de canonges també rectors de parròquia (i alguns lluny de Tortosa), s'havia suprimit la Missa dominical dels canonges a la Catedral.

Estrenant l'any 2020 i segons l'acord de la nostra darrera reunió, hem encetat una novetat: cada segon dijous de mes, a les 11.30 h. a l'Altar Major de la Catedral, els canonges concelebrarem la preceptiva Missa Capítular.

Degà-president del Capítol Catedral de Tortosa

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2S 15,13-14.30;16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; beat Esteve Bellesini, prev. agustinià; sant Òscar, bisbe.

4. ■ Dimarts [2S 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5,21-43]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Gilbert, prev.; sant Joan de Brito, prev. i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc

Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.

5. ■ Dimecres [2S 24,2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6]. Santa Àgata o Àgueda, verge i màrtir siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr, patrona de Calaf.

6. ■ Dijous [1R 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29,10-12 / Mc 6,7-13]. Sant Pau Miki, prev. a Nagasaki (Japó, 1597).

7. ■ Divendres [Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.

8. ■ Dissabte [1R 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev. fund. somascos; sant Josefina Bakhta, vg.; santa Elisenda, vg.

9. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 58,7-10 / SI 111 / 1C 2,1-5 / Mt 5,13-16]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.

La Presentació del Senyor

COMENTARI

Jesús, entregat totalment al Pare

Presentació del Senyor al temple, mosaic de Marko Rupnik

Gairebé tothom coneix aquesta festa com la Candelera fent referència a les candeles que portem durant la celebració. Però avui és sobretot la Presentació del Senyor al temple. Jesús com veiem a l'evangeli, és presentat i ofert al Senyor: *Els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer sigui consagrat al Senyor.* Jesús, també com a home, viurà sempre entregat, consagrat al Pare. I ha vingut al món per a il·luminar totes les nacions tal com diu Simeó: *Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions.* Jesús és la glòria d'Israel però la seva llum ha d'il·luminar tot el món. També nosaltres hem de ser llum pel món (ho signifiquen les candeles que portem a les mans). La primera lectura parla del *missatge que prepari el camí al Senyor: Tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, entrarà al seu temple.* La seva missió? *Purificarà els descendents de Leví (els sacerdots) i des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna i les oblacions de Judà i Jerusalem seran agradables al Senyor.* El Senyor ve a purificar-nos perquè la nostra vida sigui una ofrena agradable al Pare.

La segona lectura subratlla precisament la humanitat d'aquell que avui és presentat al temple com a primogènit: *Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, i així fer-nos lliures, ja que, sostmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida. Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels sinó els descendents d'Abraham.* Per això calia que es fes en tot semblant al germans, perquè després que ell mateix ha passat la prova del sofriment pot confortar els altres que són provats. Continuem avui contemplant el misteri de Nadal: Déu s'ha fet home per compartir la nostra vida, per fer-nos lliures del temor de la mort, per ser llum i perquè també nosaltres confortem els nostres germans, els alliberem i els mostrem la llum de Crist que il·lumini la seva vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del profeta Malaquies (MI 3,1-4)

Això diu el Senyor: «Jo envio el meu missatger perquè prepari el camí davant meu, i tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, l'àngel de l'aliança que desitgeu, entrarà al seu temple. Ja ve, diu el Senyor de l'univers. ¿Qui resistirà el dia de la seva arribada? ¿Qui es mantindrà dret quan ell aparegui? Perquè serà com el foc del fonedor i com el sabó de fer bugada: s'asseurà a fondre i a depurar la plata, purificarà els descendents de Leví, els refinarà com la plata y l'or. Des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna, i les oblacions de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren abans, com en els temps antics».

▶ Salm responsorial (23)

R. *El Senyor és el rei de la glòria.*

Portals, alceu les llindes / engrandi-vos, portals eternes, / que ha d'entrar el rei de la glòria. R.

¿Qui és aquest rei de la glòria? / És el Senyor, valent i poderós, / és el Senyor, victoriós en el combat. R.

Portals, alceu les llindes; / engrandi-vos, portals eternes, / que ha d'entrar el rei de la glòria. R.

¿Qui és aquest rei de la glòria? / És el Senyor, Déu de l'univers, / és aquest el rei de la glòria. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,14-18)

Els fills d'una família són d'una mateixa sang. Per això Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, i així fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida. Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels, sinó els descendents d'Abraham. Per això calia que es fes en tot semblant als germans, i així pogués ser un gran sacerdot compassiu i acreditat davant Déu per expiar els pecats del poble. Perquè, després que ell mateix ha passat la prova del sofriment, pot confortar els altres que són provats.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 2,22-40) (Versió abreujada)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer, sigui consagrat al Senyor. També havien d'oferir en sacrifici «un parell de tórtors o dos colomins», com diu la Llei del Senyor. Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolada, i tenia en ell l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir amb ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient: —«Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble.»

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Mal 3,1-4)

Esto dice el Señor Dios: «Voy a enviar a mi mensajero para que prepare el camino ante mí. De repente llegará a su santuario el Señor a quien vosotros andáis buscando; y el mensajero de la alianza en quien os regocijáis, mirad que está llegando, dice el Señor del universo. ¿Quién resistirá el día de su llegada? ¿Quién se mantendrá en pie ante su mirada? Pues es como fuego de fundidor, como lejía de lavadero. Se sentará como fundidor que refina la plata; refinará a los levitas y los acrisolará como oro y plata, y el Señor recibirá ofrenda y oblación justas. Entonces agradecerá al Señor la ofrenda de Judá y de Jerusalén, como en tiempos pasados, como antaño».

▶ Salmo responsorial (23)

R. *El Señor, Dios del universo, él es el Rey de la gloria.*

¡Portones!, alzad los dinteles, / que se alcen puertas eternas: / va a entrar el Rey de la gloria. R.

¿Quién es ese Rey de la gloria? / El Señor, héroe valeroso; / el Señor valeroso en la batalla. R.

¡Portones!, alzad los dinteles, / que se alcen las puertas eternas: / va a entrar el Rey de la gloria. R.

¿Quién es ese Rey de la gloria? / El Señor, Dios del universo, / él es el Rey de la gloria. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 2,14-18)

Lo mismo que los hijos participan de la carne y de la sangre, así también participó Jesús de nuestra carne y sangre, para aniquilar mediante la muerte al señor de la muerte, es decir, al diablo, y liberar a cuantos, por miedo a la muerte, pasaban la vida entera como esclavos. Notad que tiende una mano a los hijos de Abraham, no a los ángeles. Por eso tenía que parecerse en todo a sus hermanos, para ser sumo sacerdote misericordioso y fiel en lo que a Dios se refiere, y expiar los pecados del pueblo. Pues, por el hecho de haber padecido sufriendo la tentación, puede auxiliar a los que son tentados.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 2,22-40) (Versión abreviada)

Cuando se cumplieron los días de la purificación, según la ley de Moisés, los padres de Jesús lo llevaron a Jerusalén para presentarlo al Señor, de acuerdo con lo escrito en la ley del Señor: «Todo varón primogénito será consagrado al Señor», y para entregar la oblación, como dice la ley del Señor: «un par de tórtolas o dos pichones». Había entonces en Jerusalén un hombre llamado Simeón, hombre justo y piadoso, que aguardaba el consuelo de Israel; y el Espíritu Santo estaba con él. Le había sido revelado por el Espíritu Santo que no vería la muerte antes de ver al Mesías del Señor. Impulsado por el Espíritu, fue al templo. Y cuando entraban con el niño Jesús sus padres para cumplir con él lo acostumbrado según la ley, Simeón lo tomó en brazos y bendijo a Dios diciendo: «Ahora, Señor, según tu promesa, puedes dejar a tu siervo irse en paz. Porque mis ojos han visto a tu Salvador, a quien has presentado ante todos los pueblos: luz para alumbrar a las naciones y gloria de tu pueblo Israel.»